ΣΥΝΤΑΓΜΑ

Ο ΕΡΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ, ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΙΟΥ, ΚΑΙ ΤΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ.

ΑΡΙΘ. 256. ΕΝ ΣΥΡΩ ΤΗΝ 12. ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1844 ΕΤΟΣ ΣΤ

ΕΡΜΟΥΠΟΛΙΣ

Ὁσάκις ῥίψωμεν βλέμμα εἰς τοῦτο τὸ μέγα καὶ ἔξοχον τοῦ παντὸς δημιούργημα, βλέπομεν τὸν οὐρανὸν, τὸν ἥλιον, τοὺς ἀστέρας, τὴν γῆν, τὰ ὄρη, τὰς θαλάσσας καὶ τὰ ζῶα, βλέπομεν δηλαδὴ ὄγκους ὕλης διαφόρων μεγέθεων διαφοροτρόπως πεπλασμένης. Ἀλλ' ἐπασχολούμενοι εἰς τὴν θεωρίαν τῆς ὕλης ταύτης ἐν γένει, καὶ ὅλων αὐτῶν τῶν σωμάτων ἐν μέρει, ἐξάγομεν ὅτι μόνος ὁ ἄνθρωπος τὸ μικρότατον τοῦτο τῆς ὕλης ποσὸν ἐθαυμάσθη εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας, διὰ τὸ λογικὸν, τὸ πνεῦμα, τὴν εὐφυΐαν καὶ τὰ λοιπὰ προσόντα, μὲ τὰ ὁποῖα τὸν ἐπροίκισεν ὁ πλάστης του, καὶ ἔθετο αὐτὸν εἰς ἀνωτέραν τῶν λοιπῶν κτισμάτων του περιωπὴν. Δὲν θαυμάζομεν ὅθεν διὰ τὴν ὕλην ὅσον καὶ ἂν ὑποτεθῇ μεγάλη, ἀλλὰ διὰ τὸ μεγαλουργὸν πνεῦμα τὸ ἐνοικοῦν εἰς μικρότατον ὄγκον ὕλης τὸν ἄνθρωπον.

Ἡ Γαλλία ἐσύγκειτο ἀπὸ 30. ἑκατομμύρια περίπου λαὸν, ὅτε κατεσπαράττετο ἐσωτερικῶς τε καὶ ἐξωτερικῶς ἕνεκα τῶν συνεπειῶν τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1789· μετὰ ξὺ δὲ τοῦ πλήθους αὐτοῦ, τῆς μεγάλης δηλ. ὕλης ἐξ ἧς ἐσύγκειτο τὸ Γαλλικὸν ἔθνος, διεκρίθησαν μὲν πάμπολλοι ἄνδρες διὰ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν εὐφυΐαν των, ἀλλὰ μόνος ὁ Ναπολέων ἐθαυμάσθη παρὰ πάντα ἄλλον, διότι μόνος αὐτὸς ἐδυνήθη διὰ τοῦ μεγαλουργοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἱκανότητός του, νὰ πράξῃ τὰ μεγάλα ἐκεῖνα κατορθώματα, διὰ τὰ ὁποῖα ἡ ζῶσα τότε γεννεὰ, ἡ ἐνεστῶσα καὶ οἱ μέλλουσαι τὸν ἐξύμνησαν, τὸν ἐξυμνοῦν καὶ θέλουν τὸν ἐξυμνήσει.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα, διϊσχυρίζεται ν' ἀποδείξῃ ὁ Αἰὼν (ἴδε τὸ εἰς τὸν Ἀριθ. 501 αὐτοῦ καταχωρηθὲν ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον,» Οἱ δύο Ἄνδρες·) ὅτι ἐκτὸς τῶν κομμάτων τοῦ Ἀγγλικοῦ ᾗ τοῦ Γαλλικοῦ τῶν ὁποίων εἶναι ἀρχηγοί, κατ' αὐτὸν, οἱ κύριοι Μαυροκορδάτος καὶ Κωλέττης, ὑπάρχει καὶ τρίτη μερὶς ἀνθρώπων μεγάλη, ἐκτεταμένη, πολυάριθμος, ἀποτελοῦσα τὸ ἥμισυ τοὐλάχιστον τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, πρὸ δέκα ἐτῶν ἀδιαλείπτως ὑποβλεπομένη ὑπὸ τῆς ἐξουσίας, ἀλλὰ πάντοτε διατηροῦσα τὴν κοινωνικὴν αὐτῆς βαρύτητα καὶ ὑπεροχὴν, ἐμπεριλαμβάνουσα εἰς τοὺς κόλπους της διαφόρους τάξεις ἀνθρώπων, ἐμπόρους, βιομηχάνους, κληρικοὺς, λογίους, πολιτικοὺς, στρατιωτικοὺς καὶ διακριθεῖσα τὰ μέγιστα κατὰ τὴν ἀείμνηστον ἐκείνην συνταγματικὴν ἡμέραν τῆς 3. Ἑβρίου, διϊσχυρίζεται δηλαδὴ ὁ Αἰὼν ν' ἀποδείξῃ διὰ τοῦ ἄρθρου του αὐτοῦ, ὅτι ὁ κύριος Γυζῶτος ἀπατᾶται μεγάλως νομίζων ὅτι μόνα τὰ δύο ταῦτα κόμματα τὸ Γαλλικὸν δηλ. καὶ τὸ Ἀγγλικὸν εἶναι ἰσχυρὰ ἐν τῇ Ἑλλάδι, καὶ ὅτι μόνον τὸ καλὸν παράδειγμα τῆς εἰλικρινοῦς συνεννοήσεως τῶν κυρίων Μαυροκορδάτου καὶ Κωλέττη θέλει δυνηθῇ νὰ ἐπιφέρῃ εὐτυχῆ ἀποτελέσματα, καὶ τὸ μοναρχικὸν τῶν Ἑλλήνων Σύνταγμα.

Εὐχῆς ἔργον ἤθελεν εἶσθαι ἂν εἰς τὰς στήλας τῶν Ἑλληνικῶν Ἐφημερίδων δὲν ἐγίνετο πλέον ἡ παραμικρὰ περὶ κομμάτων μνεία, ἀφοῦ τὴν τρίτην Σεπτεμβρίου ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς ἀδελφικῆς ἑνότητος ὁλοκλήρου τοῦ ἔθνους ἡ θέλησις ἐπέφερε τὴν ἀξιοθαύμαστον μεταβολὴν ἥτις ἐλάμπρυνε τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα. Εὐχῆς ἔργον, λέγομεν, ἤθελεν εἶσθαι ἐὰν ὅλον τὸ ἔθνος ἀπετέλει ἓν μόνον κόμμα καὶ μίαν μόνην φατρίαν, ἀποβλέπουσαν εἰς τὸν μοναδικὸν σκοπὸν, τὴν παγίωσιν τῶν ἐθνικῶν ἐλευθεριῶν καὶ τοῦ θρόνου, καὶ τὸ ὑψηλὸν τῆς πατρίδος μας μέλλον. Ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν, καθόσον ἐξάγεται ἀπὸ τὸ ἄρθρον αὐτὸ τὸ δημοσιευθὲν διὰ τοῦ Αἰῶνος, ὄχι μόνον ὑποθάλπονται κόμματα, ἀλλὰ παρεξηγοῦνται ᾗ ὅσα οἱ εἰλικρινεῖς τῆς Ἑλλάδος φίλοι ὑπὲρ ὑμῶν ἐκφράζουν.

Πρὸ πάντων, καθόσον ἐξάγεται ἀπὸ τὸ γράμμα καὶ τὴν ἔννοιαν τῆς ὁμιλίας τοῦ κυρίου Γυζώτου, δὲν ἐννοεῖ ὁ πρωθυπουργὸς οὗτος ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ Ἑλλάδι τὸ ὑπὸ τοῦ Αἰῶνος τοσοῦτον ἐκθειαζόμενον κόμμα. Καὶ ὁ κύριος Γυζῶτος ἀποχρώντως γνωρίζει, ὡς καὶ ἡμεῖς γνωρίζομεν τὴν ὕπαρξιν τοῦ κόμματος αὐτοῦ, οὐδὲ ἐννοεῖ ὁ κύριος Γυζῶτος διὰ τῆς ὁμιλίας του ταύτης, ὅτι μόνοι οἱ κύριοι Μαυροκορδάτος καὶ Κωλέττης θέλουν δυνηθῆ νὰ ἐνεργήσωσιν ὅλα τὰ καλὰ ἐν τῇ Ἑλλάδι· τοὺς θεωρεῖ μόνον ὡς ἄνδρας ἐνδόξους καὶ ἀξιοτίμους, ὡς καὶ ἡμεῖς καὶ ὅλον τὸ πανελλήνιον τοιούτους τοὺς ἀναγνωρίζομεν καὶ ἀναγνωρίζομεν. Ἀλλ' ὑποθέτοντες ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ Αἰῶνος τοσοῦτον ἐκθειαζόμενον κόμμα εἶναι μέγα, ἐκτεταμένον, πολυάριθμον, καὶ ἀποτελοῦν τὸ ἥμισυ τοῦ λαοῦ τῶν Ἑλλήνων, ὅπερ δὲν εἶναι πάντάπασιν ἀληθὲς, ἐρωτῶμεν τὸν Αἰῶνα νὰ μᾶς εἴπῃ ἂν ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη, ἓν ὄρος, τοιοῦτοι δηλαδὴ ὄγκοι ὕλης δὲν ἦναι μεγαλήτεροι ἀπὸ ὅτι ὑπῆρξεν ἡ μικρὰ τοῦ Ναπολέοντος κεφαλὴ, καὶ μολοντοῦτο ἡ μικρὰ αὕτη κεφαλὴ τοῦ Ναπολέοντος ἐθαυμάσθη, θαυμάζεται καὶ θέλει θαυμάζεσθαι εἰς τοὺς αἰῶνας διὰ τὴν μεγαλοφυΐαν καὶ τὸ μεγαλουργὸν πνεῦμα της. Ἐν πολὺ πλῆθος τοῦ λαοῦ εἶναι ὕλη, καὶ τότε μονον θαυμάζεται ὅταν μεταξὺ αὐτοῦ ὑπάρχουν μεγαλοφυεῖς νόες καὶ μεγαλουργὰ πνεύματα. Διὰ τὰ προσόντα ὅθεν ταῦτα, διὰ τὸν πατριωτισμὸν καὶ διὰ τὴν θυσίαν παντὸς ὑλικοῦ συμφέροντος ἐνώπιον τῶν γενικῶν τῆς πατρίδος συμφερόντων, θαυμάζονται ὑπὸ τοῦ κυρίου Γυζώτου καὶ ὑπὸ παντων τῶν εὖ φρονούντων Ἑλλήνων ἀμφότεροι οὗτοι τῆς πατρίδος μας οἱ ἔνδοξοι ἄνδρες, οἱ κύριοι Μαυροκορδάτος ᾗ Κωλέττης.

Οὔτε γνωριμίαν, οὔτε φιλίαν, ἀλλ' οὔτε σχέσεις ἔχομεν μετὰ τῶν κυρίων Μαυροκορδάτου καὶ Κωλέττου, οὐδὲ διώκομεν θέσιν τινὰ ἢ ὑπουργημα, διὰ νὰ ὑποτεθῇ ὅτι ἐκ προθέσεως καὶ δι' ἰδιοτελῆ σκοπὸν τοὺς ἐπαινοῦμεν αὐστηροὶ μόνον παρατηρηταὶ τῶν μετὰ τὴν τρίτην Σεπτεμβρίου συμβάντων καὶ γεγονότων, λέγομεν χάριν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης, ὅτι ἡ παρουσία ἐν τῇ Ἑλλάδι ἀμφοτέρων αὐτῶν τῶν ἀξιοτίμων ἀνδρῶν συνέτεινε μεγάλως ὑπὲρ τῆς ἡσυχίας τοῦ τόπου, καὶ εἰς τὸ νὰ ματαιώσῃ κατὰ μέγιστον μέρος παμπόλλους τῆς ἰδιοτελείας ἀξιώσεις, ἐπιφερούσας εἰς τὸν ὄλεθρον καὶ τὴν καταστροφὴν τῆς πατρίδος μας. Ἄξια θαυμασμοῦ κεκτήσανται ὅθεν τὸ πνεῦμα, ἡ εὐφυΐα καὶ ὁ πατριωτισμὸς τοῦ μικροτάτου ὄγκου τῆς ὕλης ἐξ ἧς σύγκειται οἱ ἀξιότιμοι οὗτοι ἄνδρες, ἐνώπιον τῆς μεγάλης καὶ ἐκτεταμένης, ἐξ ἧς σύγκειται τὸ κόμμα τὸ ὑπὸ τοῦ Αἰῶνος τοσοῦτον ἐκθειαζόμενον.

Ἡ Ἠχὼ τῆς Ἀνατολῆς ἐν ᾧ διὰ τῶν προλαβόντων φύλλων της μ' ἐμφασιν ἐξεθείαζε τας εἰς τὴν Τουρκίαν προόδους, καὶ συνέχαιρε τὴν Κυβέρνησιν τοῦ κρατους αὐτοῦ διὰ τὴν μετ' ἀφοσιώσεως ἐνασχολησίν της πρὸς βελτιωσιν τοῦ ἐσωτερικοῦ, μὴ ἐνοχλουμένην πλέον ἀπὸ τὰς ἐξωτερικὰς ἀδικόπους ἐπεμβάσεις τῶν ξένων δυνάμεων, πλήττεται αἰφνης ἀπὸ ἔκστασιν θεωροῦσα τὴν Ὀθωμανικὴν Κυβέρνησιν παραζαλιζομένην ἐκ νέου ἀπὸ ἐξωτερικοὺς περισπασμούς. Ἀναγινωσκομεν ὅθεν τα ἑπομενα εἰς τὸ ἀπὸ 16 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς φύλλον της.

Ἡ πολιτικὴ ἀπώλεσε διὰ μιᾶς μέρος τῆς ἡσυχίας εἰς τὴν ὁποίαν μ' εὐχαρίστησίν μας τὴν ἴδομεν διάγουσαν. Αἱ ἀμοιβαῖαι μεταξὺ τῆς διπλωματίας καὶ τοῦ Διβανίου διακοινώσεις ἔγιναν κατ' αὐτὰς ἐνεργητικώτατα, εἰς τρόπον ὥστε ἐξέπληξαν τὸ κοινὸν, καθόσον δὲν ὑπῆρχε κατ' ἐπιφάνειαν μηδὲν ζήτημα σπουδαῖον, τὸ ὁποῖον ὡς ἐκ τῆς φυσεώς του νὰ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς ἀλλεπαλλήλους συνεντεύξεις, ὁποῖαι ἔλαβον χώραν μεταξὺ πολλῶν ἀντιπροσώπων τῶν φιλικῶν δυνάμεων καὶ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων. Ἡμεῖς οἱ ἴδιοι ἐχαιρόμεθα θεωροῦντες τὸ Διβάνιον πάντῃ ἀπηλλαγμένον ἀπὸ πᾶσαν ἐξωτερικὴν προεπασχόλησιν, καὶ ἐλευθερον ν' ἀφιερώσῃ ὅλην τὴν προσοχὴν, τὰς φροντίδας ᾗ τὴν ἐνεργητικότητά του εἰς τὴν τελειοποίησιν καὶ στερέωσιν τῶν ἀναμορφώσεων, τὰς ὁποίας εἶχεν ἤδη ἐπιχειρήσει ἐπὶ τῶν διαφόρων κλάδων τῆς ἐσωτερικῆς Διοικήσεως· ἀλλ' ἀπηναντίας ἀπεσπάσθη προσωρινῶς τῶν ἐργασιῶν του ἕνεκα τῆς αἰφνηδίου καὶ μὴ συνήθους κινήσεως ἡ ὁποία φαίνεται εἰς τὰς σχέσεις του μετὰ τῆς Εὐρωπαϊκῆς διπλωματίας. Ἠθελήσαμεν νὰ διερμηνεύσωμεν μ' εὐνοϊκὸν τρόπον τὸν διπλασιασμὸν τοῦτον τῆς ἐνεργητικότητος, τὸν ὁποῖον θεωροῦμεν εἰς τας σχέσεις τοῦ Διβανίου μετὰ τῶν κυρίων ξένων ἀντιπροσώπων, καὶ νὰ τὸν ἀποδώσωμεν εἰς ὠφέλιμον τινὰ ὑπὲρ τοῦ Διβανίου περίστασιν· καὶ κατὰ ἀλήθειαν ἐνώπιον τῶν φιλικῶν διαβεβαιώσεων τὰς ὁποίας λαμβάνει ἀπὸ ὅλα τα μυστικοσυμβούλια, δὲν ἔχει τις δίκαιον νὰ πιστεύσῃ ὅτι αἱ διακοινώσεις αὗται σκοπὸν ἔχουν νὰ εὐκολύνωσι τας σπουδαίας ἀναμορφώσεις τὰς ὁποίας ἐπεχείρησε, καὶ νὰ τὸ δυνηθῆσιν εἰς τὰς γενναίας προσπαθείας τὰς ὁποίας κάμνει διὰ ν' ἀναπτύξῃ ἐπὶ πλέον τας πηγὰς τῆς αὐτοκρατορίας; Ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει οὕτω. Αἱ διακοινώσεις αὗται ἀφορμὴν λαμβάνουσαι ἀπὸ τας ἐπιστολὰς τὰς ὁποίας οἱ κύριοι ἀντιπρόσωποι τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας ἔλαβον ἀπὸ τὰς αὐλὰς των διὰ τοῦ τελευταίου Γαλλικοῦ ἀτμοπλοίου, ἔχουν ἀντικείμενον, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, παρεμπίπτον ζήτημα, τὸ ὁποῖον δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν ὡς λελυμένον ἤδη ἐξ ὁλοκλήρου, μετὰ τὰς εὐσυνειδήτους ἐξηγήσεις εἰς τὰς ὁποίας ὑπεβλήθη καὶ τὰς ἐλευθερίους καὶ εἰλικρινεῖς ἐξηγήσεις αἵτινες εἶχον λαβεῖ χώραν μεταξὺ τοῦ Διβανίου καὶ τῆς ξένης διπλωματίας. Ἴδομεν ὅθεν μὲ λύπην μας ὅτι τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἡ Κυβέρνησις τῆς Α. Ε. ἔχει ἀνάγκην ν' ἀφιερώσῃ ὅλας τὰς φροντίδας της εἰς ζητήματα κατεπείγοντος δὶ αὐτὴν συμφέροντος, ἀναγκάζεται νὰ ἐνασχοληθῇ εἰς νέας μετὰ τῆς Εὐρώπης διαπραγματεύσεις. Ἐπὶ τέλους ὅσον σπουδαῖον καὶ ἂν ἦναι τὸ ζήτημα περὶ οὗ γίνεται λόγος τὴν στιγμὴν ταύτην, ἔχοντες μεγίστην βεβαιωσιν εἰς τας μετριόφρονας ᾗ φρονίμους ἀρχὰς τοῦ Διβανίου, καὶ εἰς τὴν εἰλικρίνειαν των κυρίων ξένων ἀντιπροσώπων, δὲν ἀμφιβάλλομεν ποσῶς, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θέλει εὑρεθῇ μέσον τοῦ νὰ συμβιβασθῶσι τὰ δικαιώματα καὶ αἱ ἀπαιτήσεις ἀμφοτέρων τῶν μερῶν.

Σ. Σ. Ἀπὸ τὸ προηγούμενον αἰνιγματῶδες ἄρθρον τῆς Ἠχοῦς τῆς Ἀνατολῆς, καὶ ἀπὸ ἰδιαιτέρας τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀλληλογραφίας πληροφορούμεθα, ὅτι ἐκ συμφώνου αἱ αὐλαὶ τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας ζητοῦν ἤδη μετ' ἐπιμονῆς, διὰ τῶν κυρίων πρεσβεών των, ἱκανοποίησιν ἀπὸ τὴν Πόρταν, διὰ τὴν ὁποίαν ἔκαμε προσβολὴν κατὰ τῆς ἱερᾶς τοῦ Εὐαγγελίου θρησκείας, ὅταν κατὰ διαταγήν της ἐκαρατομήθησαν ὑπὸ τας ὄψεις τῆς χριστιανικῆς Εὐρώπης διάφοροι Χριστιανοὶ, μὴ θελήσαντες νὰ παραδεχθῶσι τὴν θρησκείαν τοῦ Μωάμεθ.

Ἡ σκληρὰ καὶ ἀπηνὴς αὕτη διαγωγὴ τῆς Ὀθωμανικῆς Κυβερνήσεως κατὰ τὸν δέκατον ἔνατον αἰῶνα, καὶ ἡ περιφρόνησις τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας ἐπροξένησε μεγίστην ἀγανάκτησιν εἰς ὅλην τὴν ἐξευγενισμένην Εὐρώπην, ὥστε δὲν ἠδυνήθησαν νὰ μείνωσιν ἀνάλγητοι αὗται αἱ δύο Κυβερνήσεις τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας.

Ἐν ᾧ τὰ Χριστιανικὰ ἔθνη κατεβάλον καὶ καταβάλλουν τόσας προσπαθείας, ἔκαμαν καὶ κάμνουν καθ' ἑκάστην τοσαύτας θυσίας διὰ νὰ ἐξευγενίσωσι τοὺς μαύρους τῶν Ἰνδιῶν καὶ τῆς Ἀφρικῆς, καὶ νὰ εἰσάξωσι τὴν ἱερὰν τοῦ Εὐαγγελίου θρησκείαν ὡς καὶ εἰς αὐτὰ τ' ἀπόκεντρα τοῦ κόσμου μέρη, εἶναι μέγα αἴσχος δὶ αὐτὰ παντοδύναμα ὄντα νὰ συγχωροῦν νὰ μολύνωσιν εἰσέτι τῆς Εὐρώπης τὸ ἔδαφος οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Μωάμεθ, οἱ ὁποῖοι διὰ τῆς βαρβαρότητός των ἀπεβαρβάρωσαν τὰ μέρη ἐκεῖνα ὅπου κατὰ πρῶτον ἐγεννήθη ὁ ἐξευγενισμὸς, καὶ προσέτι νὰ συγχωροῦν νὰ χύνωσιν οὗτοι ἀτιμωρεὶ τὸ ἀθῶον αἷμα τῶν ὅσοι δὲν συγκατατίθενται νὰ προσεύχωσι θρησκείαν, ἡ ὁποία ἀντίκειται εἰς τὴν πρόοδον τοῦ ἐξευγενισμοῦ· ζητοῦν ὅθεν δικαίως ἱκανοποίησιν καὶ τὴν ζητοῦν ἐν ὀνόματι τῆς ἀδίκως πασχούσης ἀνθρωπότητος.

Πληροφορούμεθα προσέτι ὅτι αἱ διακοινώσεις αὗται τὰς ὁποίας οἱ κύριοι ἀντιπρόσωποι τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας ἔκαμον εἰς τὸ Διβάνιον, ἔχουν ἀντικείμενον καὶ τὸ ἐκχυθὲν ἐκ νέου εἰς τὴν Συρίαν Χριστιανικὸν αἷμα.

Ἀλλὰ τὸ παράδοξον εἶναι ὅτι δὲν ἐννόησαν εἰσέτι αἱ δυνάμεις τῆς Δύσεως ὅτι ἡ Τουρκία προέθετο σκοπὸν εἴτε νὰ καταστρέψῃ καὶ ἐξολοθρεύσῃ ὅλους τοὺς αὐτόθι Χριστιανοὺς, εἴτε νὰ τοὺς ἀναγκάσῃ διὰ τῆς ἀκαταπαύστου ἐκχύσεως τοῦ αἵματός των νὰ δεχθῶσι τὸ δόγμα τοῦ Ἀλκορανίου, διὰ νὰ ἡσυχάσῃ ἀπὸ τοὺς φόβους τοὺς ὁποίους τοῦ προξενεῖ σιμὰ εἰς τὰς ἄλλας καὶ ἡ Χριστιανικὴ αὐτὴ φυλὴ· ἡ δὲ ἐξευγενισμένη Εὐρώπη ἀνέχεται, τὸ ἐπαναπαυόμενον, νὰ κατατυραννοῦν καὶ νὰ κατασφάζωσι καθ' ἑλέγομεν, νὰ κατατυραννοῦν καὶ νὰ κατασφάζωσι καθ' ἑκάστην οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Μωάμεθ τοὺς συναδελφούς της, εἰς τὸν ΙΘ'. αἰῶνα, αἰῶνα τῶν φώτων, τῆς προόδου καὶ τῆς φιλοσοφίας.

—Ἀληθὴς περιγραφὴ τῆς ἐν τῇ Συρίᾳ γενομένης σφαγῆς κατὰ τῶν Χριστιανῶν ἐκ μέρους τῶν Ὀθωμανικῶν τακτικῶν στρατευμάτων, τὴν ὁποίαν ἐρανιζόμεθα ἐκ τῆς (estafette.)

Εἷς Δροῦσος εἶχεν ἀφιχθῆ εἰς τὴν πόλιν Δεῖρ—Ἐλ—Καμὰρ ἐπὶ ἑνὸς ἵππου, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἁρπάσει ἀπὸ ἕνα Χριστιανὸν Μαρονίτην εἰς τὴν λεηλασίαν τοῦ 1812. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ταύτης γνωρίσαντες τὸν ἵππον ὡς ἰδιόκτητον ἑνὸς ἐξ αὐτῶν, ἔστειλαν ἐπιτροπὴν πρὸς τὸν Καδρὶ—Βέην συνταγματάρχην Ὀθωμανὸν διοικοῦντα εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἐξαιτούμενοι νὰ ἐπιστραφῇ εἰς αὐτοὺς ὁ ἵππος των· ὁ δὲ Βέης τοὺς ἔδοσε τὴν ἐξουσίαν νὰ ὑπάγουν καὶ νὰ τὸν λάβωσιν οἱ ἴδιοι ἀπὸ τὸν Δροῦσον· ἐπῆγαν ὅθεν οἱ Χριστιανοὶ πρὸς τὸν Δροῦσον, καὶ μὲ μεγάλην ἀπορίαν των εὗρον παρ' αὐτῷ τριάκοντα περίπου στρατιώτας, οἵτινες τοὺς προκατέλαβον, ἀγνοεῖται διὰ ποῖον σκοπόν. Ὁ Δροῦσος μολονοῦτο παρεχώρησε τὸν ἵππον.

Τὸ εἰρηνικὸν τοῦτο ἀποτέλεσμα ἐδυσαρέστησεν ἀναμφιβόλως τὸν Καδρὶ—Βέην, μεταμεληθέντα φαίνεται διὰ τὴν δικαιοπραγίαν του, διότι ὁ φανατισμὸς ἐνέπνευσεν εἰς αὐτὸν τὴν φρικτὴν ἰδέαν τοῦ νὰ ἰσιάσῃ τὴν πόλιν Δεῖρ—Ἐλ—Καμὰρ καὶ νὰ σφάξῃ τοὺς κατοίκους της. Ἔδοσεν ὅθεν διαταγὴν περὶ τούτου εἰς τὴν φρουρὰν συγκειμένην ἀπὸ 2000 στρατιώτας, καὶ ἡ διαταγή του παρευθὺς ἐξεπλέσθη μὲ τὸν βαρβαρώτερον τρόπον. Οἱ ἴδιοι τοῦ Σουλτάνου στρατιῶται ἔσφαξαν μέγιστον ἀριθμὸν ἡσύχων Χριστιανῶν, ἄνδρας δηλ. γυναῖκας καὶ παιδία, ἐλεηλάτησαν τὴν Δεῖρ—Ἐλ—Καμὰρ, καὶ ἔπραξαν ὅλας τὰς ὑπερβολὰς τὰς ὁποίας δύνανται νὰ πράξωσιν ἀχαλίνωτοι στρατιῶται, ἀνανεώσαντες οὕτω καὶ ὑπερβάντες τὰς ἀταξίας τὰς ὁποίας ἔπραξαν οἱ Δροῦσοι κατὰ τὸ ἔτος 1812. Σημειωτέον ὅτι ταῦτα πάντα ἐπράχθησαν κατὰ διαταγὴν μιᾶς ἀνωτάτης ἐξουσίας καὶ ἀπὸ τακτικὸν στρατόν.

Οἱ κάτοικοι δὲν τολμοῦν πλέον νὰ ἐξέλθωσι τῶν οἰκιῶν των, αἱ ὁδοὶ δὲν εἶναι ἀσφαλεῖς, ἡ ἀναρχία αὐξάνει, καὶ μετ' αὐτῆς ἡ ἐσχάτη πενία, καὶ τέλος ἡ ἀπουσία τῆς οἰκογενείας Σχαάβ δίδει ἀφορμὴν εἰς ἀντιζηλίας, αἱ ὁποῖαι μᾶς προμηνύουν ἐμφύλιον πόλεμον. Ἰδοὺ τ' ἀποτελέσματα τῆς ἐλπίδος τῆς προστασίας ἐκ μέρους τῆς Γαλλίας, καὶ τῆς ἐπεμβάσεως τῶν πέντε δυνάμεων αἱ ὁποῖαι δὲν ἐσώσησαν τὸν τόπον αὐτὸν ἐπὶ τῶν παλαιῶν του βάσεων. Ἀπομακρυνόμεναι αἱ δυνάμεις αὗται ἀπὸ τὴν Συρίαν δὲν προτίθεν τὰς καταχρήσεις τῆς ἐξουσίας τὴν ὁποίαν ἐνεπιστεύθησαν εἰς τὴν Τουρκικὴν κυβέρνησιν, οἱ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι τῆς ὁποίας δὲν παραδέχονται κάμμίαν αἴτησιν, ἂν δὲν συντροφεύεται αὕτη μὲ ἓν πουγγίον χρημάτων, οὐδὲ ὁ παραπονούμενος δικαιοῦται πώποτε, ἂν δὲ κατηγορούμενος πληρώσῃ περισσότερα· οὕτω διανέμεται ἡ τουρκικὴ δικαιοσύνη· μᾶλλον δημοπρατεῖται.

Ἀριθ. 74.

Πρωτόκολλον συνταχθὲν ἐν Λονδίνῳ τὴν 17 Ἰανουαρίου 1844 εἰς τὸ γραφεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν, παρόντων τῶν Πληρεξουσίων τῆς Γαλλίας τῆς Μεγάλης Βρετανίας καὶ τῆς Ῥωσσίας.

Ὁ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Γραμματεὺς τῆς Α. Μ ἤρξατο τὴν συνεδρίασιν, προσκαλῶν τοὺς Πληρεξουσίους τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ῥωσσίας νὰ λάβωσι γνῶσιν περὶ τῆς ἀποστολῆς, τὴν ὁποίαν ὁ Βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας ἐπέβαλεν εἰς τὸν Πρίγκιπα Βαλερσταῖν, παρὰ τῷ ἐν Λονδίνῳ Συμβουλίῳ.

Οἱ ῥηθέντες Πληρεξούσιοι ἐνδίδοντες εἰς τὰ πατρικὰ αἰσθήματα τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῆς Βαυαρίας, καὶ λαβόντες ὑπὸ σοβαρὰν σκέψιν τὰς δεσμὰς ὁ Μονάρχης οὗτος ἐποίησεν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας πολέμου, ὡς καὶ τὴν ἄμεσον μετοχὴν, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς συνθήκης τοῦ 1832 ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζεται ἡ μορφωσις τοῦ νέου Βασιλείου, ἐνόμισαν χρέος των νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν τὰς καινοποιήσεις, τὰς ὁποίας ὁ Πρίγκιψ Βαλερστάϊν προφορικῶς ἐξέθετο, περιστρεφομένας εἰς δύο ἀντικείμενα διάφορα, ἐξ ὧν τὸ μὲν εἶναι νομοθετικὸν, τὸ δὲ πολιτικὸν.

Ὡς πρὸς τὸ πρῶτον ὁ Πρίγκ. Βαλερστάϊν διεσάχθη παρὰ τοῦ Βασιλέως του, κατὰ συνέπειαν τῆς ἐκφρασθείσης ἐπιθυμίας παρὰ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος, πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα τῆς Βαυαρίας, νὰ ἐξαιτήσηται παρὰ τῶν τριῶν Δυνάμεων νὰ συνδράμωσι διὰ τῶν συμβουλῶν των εἰς τὰς περὶ Ἐσωτερικοῦ διοργανισμοῦ ἐργασίας, περὶ τὰς ὁποίας ἀσχοληθήσεται ἤδη ἡ Ἐθνικὴ Σύνοδος συγκαλεσθεῖσα παρὰ τοῦ Βασιλέως Ὄθωνος, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ δώσῃ εἰς τὸ Κράτος ἀριστικὸν Συνταγμα.

Ὡς πρὸς τὸ δεύτερον ἀντικείμενον, ὁ Πρίγγιψ Βαλερστάϊν ἀνέδειξεν ὅσα πολιτικὰ συμφέροντα συνεχονται, μὲ τὴν κραταίωσιν τῆς δυναστείας τῆς θεμελειωθείσης εἰς τὴν Ἑλλάδα, τῇ συνδρομῇ τῶν ὑπογραψασῶν τὰς ἐν Λονδίνῳ πράξεις Δυνάμεων.

Ὡς πρὸς τὸ νομοθετικὸν, οἱ Πληρεξούσιοι ἀνεγνώρισαν ὅτι τοῦτο δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ γενῇ ἀντικείμενον συζητήσεως μεταξὺ αὐτῶν ἐν Λονδίνῳ, καθότι αἱ τρεῖς Δυνάμεις ἔδωσαν ἤδη εἰς τὰς ἐν Ἀθήναις Πρεσβείας των ἀπ' εὐθείας ὁδηγίας, αἵτινες περιγράφουν εἰς αὐτὰς πῶς πρέπει περὶ τοῦ του νὰ φερθῶσιν. Οἱ πληριζούσιοι ἐνόμισαν χρέος των, νὰ συμμορφωθῶσιν ὡς πρὸς τοῦτο, μὲ τὰς διαταγὰς τῶν Αὐλῶν των, τῶν ὁποίων ἔλαβε γνῶσιν καὶ ὁ Πρίγγιψ Βαλερστάϊν.

Ὅσον δὲ περὶ τοῦ πολιτικοῦ ζητήματος ὡς πρὸς τὸ ὁποῖον ὁ Ὑπουργὸς οὗτος ἐπροσκάλεσε τὴν προσοχὴν τοῦ Συμβουλίου, οἱ Πληρεξούσιοι ἔσπευσαν νὰ κηρύξωσιν ὁμοφώνως τὴν ἐνυπάρχουσαν τελείαν σύμπνοιαν μεταξὺ τῶν Αὐλῶν των, πρὸς τὸ μέγα συμφέρον τῆς στερεώσεως τῆς καθιδρυθείσης ἐν Ἑλλάδι δυναστείας, δυνάμει τῆς συνθήκης τῆς 7 Μαΐου 1832 καὶ τῆς ἐπιξηγηματικῆς πράξεως τῶν 20 Ἀπριλίου 1833.

Οἱ Πληρεξούσιοι τῆς Γαλλίας, τῆς Μεγάλης Βρετανίας καὶ Ῥωσσίας, κατανοοῦντες ὁπόσον σπουδαῖον εἶναι τὸ νὰ στερεώσωσι τὸ εἰρημένον ἔργον, τὸ ὁποῖον αὐταὶ αἱ συνθῆκαι καθιέρωσαν, ὡς ἐχέγγυον τῆς γενικῆς ἡσυχίας, τῆς κοινωνικῆς εὐταξίας καὶ διατηρήσεως τῆς εἰρήνης κατὰ τὴν Ἀνατολὴν, καὶ κατ' αὐτὴν τὴν περιστασιν ἐξέφρασαν ἐκ νέου τὴν ὁμόφωνον ἐπιθυμίαν τῶν τριῶν Δυνάμεων, τοῦ νὰ ἴδωσι τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ τὸ σύστημα ἔμφρονος νομοθεσίας, ἀπηλλαγμένης ἀπὸ τὰς δυστυχίας τῆς ἀναρχίας καὶ ἀταξίας, διατηροῦσαν ἀπραμείωτον τὸ πρὸς τὴν μοναρχίαν ὀφειλόμενον σέβας, καὶ διασώζουσαν ἀπαραβίαστον τὸ πρόσωπον τοῦ μονάρχου, προκεκλημένου νὰ κυβερνήσῃ τὸ Βασίλειον τοῦτο.

Οἱ Πληρεξούσιοι βεβαιοῦντες τὴν περὶ τούτου ὁμοφωνίαν τῶν τριῶν Δυνάμεων, ἐξέφρασαν πρὸς τούτοις τὴν ἐντελῆ σύμπνοιάν των περὶ δύο ἄλλων ἀντικειμένων, συνδεόντων διαρκῶς τὰς μεταξὺ τῶν τριῶν Δυνάμεων σχέσεις.

α) Τὸ νὰ διατηρηθῇ ἡ Ἑλλὰς ὁριστικῶς ἐντὸς τῶν διαγραφέντων συνόρων μετοξὺ τοῦ νέου Βασιλείου καὶ τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους, διὰ νὰ προληφθῇ πᾶσα διαφωνία τείνουσα εἰς τὸ νὰ διαταραξῇ τὴν ἐσωτερικὴν ἡσυχίαν τῶν γειτνιαζουσῶν Ὀθωμανικῶν Ἐπαρχιῶν.

β'.) Νὰ γίνῃ φροντὶς περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν οἰκονομικῶν ὑποχρεώσεων συνομολογηθεισῶν μεταξὺ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν τριῶν Δυνάμεων, δυνάμει τῶν ἀπὸ 7. Μαΐου 1832 καὶ 2. (14). Ἰουνίου 1833 συνθηκῶν.

Ἡ τιμὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ἀπαιτεῖ νὰ πραγματοποιηθῶσι μετ' ἀκριβείας τόσον αἱ ὑποσχέσεις, τὰς ὁποίας συνεφώνησε μετὰ τῶν ἐγγυητριῶν Δυνάμεων, ὅσον καὶ αἱ συνομολογηθεῖσαι ὑποχρεώσεις, ὅτε τὸ Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος κατετάχθη παρὰ τῆς Εὐρώπης, εἰς τὴν ταξιν τῶν ἀνεξαρτήτων Ἐπικρατειῶν.

Αἱ δυνάμεις τῆς Γαλλίας, τῆς Μεγάλης Βρετανίας καὶ Ῥωσσίας πεποίθασιν, ὅτι τὸ χρέος τοῦτο θέλει ἐκπληρωθῇ πρὸς τὸ γενικὸν συμφέρον τῆς συντηρήσεως τῆς εὐταξίας καὶ τῆς εἰρήνης.

Οἱ Πληρεξούσιοι ἀπεφάσισαν νὰ καταγράψωσι τὴν διακήρυξιν ταύτην εἰς τὸ παρὸν Πρωτόκολλον, τὴν ὁποίαν ὁ Λόρδος Ἀβερδὴν ἐπιφορτίσθη νὰ διακοινώσῃ εἰς τὴν Αὐλὴν τῆς Βαυαρίας, εἰς ἀπάντησιν τῶν διὰ τοῦ Πρίγκιπος Βαρλεστάϊν γενομένων κατὰ διαταγὴν τοῦ Βασιλέως του.

Σαίντ. Ὠλαιρε. Ἀβέρδὴν. Βρουνὼρ

(ἐκ τοῦ Ἑλλ. Παρατηρητοῦ)

ΑΘΗΝΑΙ. Ἐξ ἰδιαιτέρας ἀλληλογραφίας.

Χθὲς ἔθαψαν τὸν Καρνάβαν εἰς τὰς Κολόνας τοῦ Ἀδριανοῦ, κατὰ τὸ ἀνέκαθεν διατηρούμενον ἔθιμον, μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι ἐφέτος ἐδόθη ἐκ μέρους τοῦ στρατιωτικοῦ Διοικητοῦ μας μία ζακούσκα σαρακοστινὴ εἰς τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ εἰς τὸν στρατὸν τῆς πρωτευούσης μας· τὰ διάφορα τάγματα κατέλαβαν τοὺς πλησίον λόφους· μία κανονοστοιχία ἐτέθη ἐπί τινος λόφου, καὶ πλησίον τῆς τραπέζης τῶν ἀξιωματικῶν προς τὸ ὕψωμα ἐδόθησαν τὰ καθίσματα τῶν ΑΑ. ΜΜ. φέροντα ὀκφωτολίστους στίλας ἐν εἴδει θριαμβευτικοῦ τόξου. φθάσασαι αἱ ΑΑ. ΜΜ. ἐρρίφθησαν 21 βολαὶ κανονίων, ἑπομένως ἔγινε πρόπομπος ἐρρίφθησαν διὰ μιᾶς 3 βολαι, παιανιζούσης κατὰ συνήθειαν τῆς στρατιωτικῆς μουσικῆς· ἑπομένως αἱ ΑΑ. ΜΜ. ἐφέρθησαν εἰς ὅλους τοὺς λόφους ὅπου ἔτασσαντο τὰ στρατιωτικὰ τάγματα τοῦ ναυτικοῦ, τοῦ τυπικοῦ ἢ σταυροφόρου, τοῦ πυροβολικοῦ, τοῦ ἱππικοῦ καὶ των φαλαγγίων, συνωδευομέναι ἀπὸ τοὺς Πρίσβεις, ἀπὸ τοὺς ὑπασπιστὰς, ἀφόρους ἀξιωματικοὺς καὶ πλῆθος λαοῦ· ὅτ' ἐπλησίαζον τοὺς ἐδέχοντο μὲ τὰ ὅπλα ἀνὰ χεῖρας καὶ μὲ ζητωκραυγάς· ἔπειτα ἐκάθησαν ἐφ' ἁμάξης, ἔκαμαν δύο γύρους περὶ τῶν διαφόρων σοφράδων, καὶ ἀνεχώρησαν μὲ πολλὰς εὐφημίας Ζήτω ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Βασιλισσα. Σᾶς ἐνθυμήθην μὲ τὸν μισὲ Ζωρζὴ, μας ὅτ' ἐχορεύαν οἱ Βλάχοι ἔχοντες τὴν τζότραν καὶ θαλασσινὰ μεζελίκια κατὰ τὸ συνήθειαν τῆς κηπεροῦσης. Ἀλλὰ κύριε πρὶν τελειώσω τὸ παρόν μου κρίνω χρεος μου νὰ σᾶς ἀναφέρω τὴν ἀκόλουθον τραγικὴν παράστασιν· μεταξὺ τοῦ πλήθους ἦσαν ἀνάπεπταμέναι δύο μελαιναι σημαίαι μὲ σταυροὺς μαύρους, καὶ μὲ ἐπιγραφὰς ἔχουσας οὕτως. Οἱ ξενηλατούμενοι Μακεδόνες καὶ λοιποὶ 1814 — Οἱ ἀδικηθέντες Κρῆτες τὴν 3 Φεβρουαρίου 1844 εἰς τὸν ποταμὸν Βαλῶνος ἐκεῖ ἐκαθήσαμεν καὶ ἐκλαύσαμεν ἐν τῷ μνησθῆναι ἡμᾶς τῆς Σιὼν· ἐπὶ τῆς ἰτέας ἐν μέσῳ αὐτῆς ἐκρεμασαμεν τὰ ὄργανα ἡμῶν. Καὶ οἱ ἀπαγαγόντες ἡμᾶς ὕμνον ᾄσατε ἡμῶν τῶν ᾠδῶν Σιών. Πῶς ᾄσωμεν τὴν ᾠδὴν κυρίου ἐπὶ γῆς ἀλλοτρίας; ἐὰν ἐπιλάθωμαί σου Ἱερουσαλὴμ ἐπιλαθείη ἡ δεξιά μου, κολληθείη ἡ γλῶσσά μου τῷ λαρυγγί μου ἐὰν μὴ σοῦ μνησθῶ.

Πλῆθος λαοῦ ἔτρεχεν ἀκαταπαύστως διὰ νὰ βλέπῃ τὰς εἰρημένας αἰνιγματώδεις σημαίας τῶν ἀδικηθέντων σωματείων, καὶ ὡς φαίνεται οἱ ἀναντίοι ἔκαμαν νὰ χαθοῦν καθ' ἣν στιγμὴν ἐπλησίαζεν ὁ Βασιλεὺς, οἱ μὲν ἔλεγαν ὅτι εἶναι ὄργανα τινῶν, οἱ δὲ ἐλάμβαναν συμπάθειαν, κἀγὼ ὀλίγον ἔλειψε νὰ κλαύσω· εἰς τόσην συμπάθειαν ἐκινήθη ἡ ψυχή μου.

— Εἶναι παράδοξος ἡ κατήφεια ἥτις φαίνεται ἐζωγραφισμένη εἰς ὅλων τῶν φρονίμων τὰ πρόσωπα, διὰ τὴν κατὰ τῶν ἐποίκων Θεσσαλῶν, Μακεδόνων, Ἠπειρωτῶν, Σουλιωτῶν, Κρητῶν, Χίων, Σαμίων καὶ Κασσίων ἀπόφασιν τῆς Συνόδου· οἱ φρόνιμοι οἵτινες γνωρίζουν ποῖοι εἶναι οἱ ἔποικοι οὗτοι καὶ ὁποῖα θέλουν εἶσθαι τὰ ἀποτελέσματα τῆς τοιαύτης ἀδικίας, ἤρχισαν νὰ συλλογίζωνται περὶ τῆς ἀποκαταστάσεώς των. Μία μονη ἐλπὶς τοὺς μένει καὶ τὴν ἐλπίδα των ταύτην ἐπαναλαμβάνουν εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς συνναστροφὰς· θέλει, λέγουν, ὑποφέρει ἡ φιλοδίκαιος τοῦ Ὀθωνος ψυχὴ τὴν τοιαύτην ἀδικίαν; δὲν θέλει ἀποκρούσει πρᾶξιν πρωσβάλλουσαν τὴν πάνδημον διακήρυξίν του, ὅτι θέλει διατηρήσει τὰ δικαιώματα ὅλων τῶν ὑπηκόων του; θέλει συγχωρήσει ποτὲ τὴν μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων διαίρεσιν; δὲν θέλει φροντίσει νὰ προλάβῃ μὲ τὴν ἀπάρνησίν του εἰς τὸ νὰ δεχθῇ μίαν τοιαύτην ἀδικίαν, καὶ ὡς καὶ τὸ δεύτερον ψήφισμα, τὴν διαίρεσιν ἥτις ἤρχισε νὰ ἀναφαίνεται μέχρι συμπλοκῶν ὅπου εὑρίσκονται αὐτόχθονες καὶ ἑτερόχθονες κάτοικοι; δὲν θέλει φροντίσει νὰ συνδέσῃ τὸν διαῤῥαγέντα μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων δεσμόν; Ὅλοι ἐλπίζουν ὅτι ἡ δικαιοσύνη τοῦ Βασιλέως δὲν θέλει ὑποφέρει τέλος πάντων τὴν διὰ τῆς ῥιζικῆς ταύτης διαῤῥήξεως δυστυχίαν τοῦ Βασιλείου του· ἀλλὰ θέλει θεραπεύσει τὰς πληγὰς τὰς ὁποίας οἱ ἐπίδουλοι τῆς Ἑλληνικῆς εὐκλείας σκοποὶ, ἡ ἀπερισκεψία καὶ ἰδιοτέλεια ἐπέφερον εἰς τὸ ἀδύνατον κοινωνικὸν μας σῶμα πληγὰς, τὰς ὁποίας ἂν δὲν προλάβῃ ἡ θεραπευτικὴ του χεὶρ, τὸ μέλλον καὶ ὁ προορισμὸς τῆς Ἑλλάδος εἴχονται. (Αθηνᾶ)

— Λυπηρότατον κατὰ ἀλήθειαν καθίσταται, τὸ νὰ βλέπῃ τις τοσοῦτον καθ' ἑκάστην αὐξανόμενον τὸ τῆς ξενηλασίας πνεῦμα εἰς τὴν πλειοψηφίαν τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως.

Ἡ πλειοψηφία αὕτη ἀφοῦ ἐστέρησε διὰ ψηφίσματός της πολλοὺς ἑτερόχθονας ἀπὸ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ διορί-

ζώντάι εἰς δημοσίαν ὑπηρεσίαν, ἐστέρησεν ἤδη καὶ τὰ διάφορα σωματεῖα τῶν ἐποίκων ἀπὸ τοῦ νὰ στέλωσι παραστάτας των εἰς τὴν βουλὴν· τὸ Σύνταγμα λοιπὸν ἔγινε διὰ ν' ἀποκλεισθῶσιν οἱ ἑτερόχθονες ἀπὸ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ λαμβάνωσι μέρος εἴς τε τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν καὶ εἰς τὴν νομοθεσίαν τοῦ ἔθνους, ἔγινε δηλαδὴ τὸ Σύνταγμα διὰ νὰ κατασταθῶσιν εἵλωτες τῶν αὐτοχθόνων οἱ ἑτερόχθονες οἱ τοσοῦτον εἰς πᾶσαν περίστασιν ὑπερμαχήσαντες ὑπὲρ τῆς εθνικῆς ἀνεξαρτησίας καὶ λαβόντες ἐνεργητικώτατον μέρος ὑπὲρ τῆς παγιώσεως τῶν εθνικῶν ἐλευθεριῶν.

Τὸ καθ' ἡμᾶς καὶ ἄλλοτε εἴπομεν καὶ ἤδη ἐπαναλέγομεν ὅτι εἰς τὴν ἐνεστῶσαν κρίσιμον τῆς πατρίδος μας περίστασιν, μόνη ἡ ἀδελφικὴ ἐθνικὴ ὁμόνοια ἠδύνατο νὰ ὁδηγήσῃ τὸ κινδυνεῦον πολιτικὸν βσκάφος μας εἰς ἀγαθὸν λιμένα, ἀφοῦ ὑπὸ τὸ σύνθημα αὐτὸ ἐξετελέσθη ἡ τῆς τρίτης Σεπτεμβρίου μεταβολὴ, ἥτις δὶν ἔγινεν δι ἄλλον σκοπὸν εἰμὴ διὰ νὰ παύσῃ ἡ ξενοκρατεία τῶν Βαυαρῶν καὶ διὰ νὰ συνταχθῇ πολιτικὸν συνάλλαγμα μεταξὺ τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ ἔθνους ἐξασφαλίζον τὰς ἐθνικὰς ἐλευθερίας καὶ τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος. Ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν τὰ πράγματα μετεβλήθησαν, ἐρρίφθη τὸ μῆλον τῆς ἔριδος μεταξὺ τῆς κοινωνίας μας καὶ φοβούμεθα μὴ προκήψωσιν ἐντεῦθεν δυσάρεστοι συνέπειαι, ἂν ἡ φρόνησις καὶ ἡ μετριοφροσύνη δὲν ἤθελον ἐπιφέρει τὴν διόρθωσιν τοῦ πράγματος.

Διὰ νὰ ἴδῃ τις μὲ πόσην ἀθλιότητα ζῶσιν οἱ πτωχοὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καταχωροῦμεν τὴν ἀκόλουθον συνοπτικὴν ἔκθεσιν ἐρανισθεῖσαν ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν ἐφημερίδα ὁ Αἰών.

Ἡ Ἀγγλία ἀγοράζει μὲ μεγάλας ἐσωτερικὰς ἀθλιότητας τὴν θαυμασίαν ἀνάπτυξιν τοῦ ἐμπορίου της καὶ τῆς βιομηχανίας της· Ἓν πόνημα τοῦ Κ. Λεὸν Φώσσερ ὅστις ἐξακολουθεῖ εἰς τὴν Ἐπιθεώρησιν τῶν Δύο Κόσμων τὰς ἐπὶ τοῦ τόπου αὐτοῦ μελέτας του, ἐπιβεβαιοῖ τὰς ἤδη καὶ ἀπὸ ἄλλους δημοσιογράφους ἐπαναληφθείσας παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς δυστυχίας τῶν ἐργατῶν εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Τὸ πόνημα τοῦ κυρίου Φώσσερ ἀφιερώθη εἰς τὸ Λιβερποὺλ, τὴν δευτέραν πόλιν τῆς Μεγάλης Βρετανίας διὰ τὴν σημαντικότητα τοῦ πληθυσμοῦ της καὶ τοῦ ἐμπορίου της. Εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν πολιτείαν, ἡ εἰκὼν τῆς ἀθλιότητος τοῦ ἐργατικοῦ λαοῦ, ἥτις εἶναι θλιβερὰ εἰς τὰ περισσότερα μέρη τῶν μεγάλων βιομηχανικῶν κέντρων τοῦ ἡνωμένου Βασιλείου, εἶναι κατὰ ἀλήθειαν πολὺ τρομερωτέρα.

Εἰς μόνην τὴν πόλιν τοῦ Λιβερποὺλ πεντήκοντα ἕως ἑξήκοντα χιλιάδες ἐργάται κατοικοῦν εἰς ὑπόγεια καὶ εἴκοσι χιλιάδες περίπου κατοικοῦν εἰς ἐσωτερικὰς αὐλάς. Τὰ ὑπόγεια δὲν δέχονται τὸν ἀέρα παρὰ ἐκ τῆς θύρας τῆς ὁποίας τὸ ἀνώτατον μέρος κεῖται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῶν ὁδῶν. Ἡ σκόνη καὶ ἡ λάσπη συσσωρεύονται εἰς τὸ βάθος τῶν νοσωδῶν αὐτῶν φωλεῶν. Τὸ πλεῖστον μέρος αὐτῶν δὲν ἔχουν πλέον τῶν δέκα τετραγωνικῶν ποδῶν, καὶ μόλις ἔχουν ἓξ ἀγγλικῶν ποδῶν ὕψος, εἰς τρόπον ὥστε δὲν δύναται νὰ σταθῇ ὄρθιος ὁ ἄνθρωπος.

Τὰ οἰκήματα λοιπὸν αὐτὰ εἶναι καθ' αὐτὸ ἀκατοίκητα· τοῦτως ἐν καιρῷ ἡμέρας οἱ παῖδες ἀντὶ νὰ εὑρίσκωνται εἰς αὐτὰ, πλανῶνται εἰς τὰς ὁδοὺς· λαμβάνουν οὕτω πρόωρα τὰς κακὰς ἕξεις τῆς ὀκνηρίας καὶ τῆς ἀκαταστασίας, οἵτινες εἶναι ὀλέθριαι εἰς τὰ ἤθη καὶ τὴν χρηστότητα. Πλῆθος ἐξ αὐτῶν γίνονται θῦμα τῶν ἀχρείων ἀνθρώπων, τῶν κλεπτῶν κατὰ τὸ ἐπάγγελμα, τῶν ὁποίων καθίστανται μαθηταί. Οἱ μικροὶ δυστυχεῖς οὗτοι ὁδηγοῦνται διὰ νὰ κλέπτουν τὰς πραγματείας ἀπὸ τὰς ἀποθήκας. Εἰς μίαν ἀναφορὰν γενηθεῖσαν ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν πρό τινων χρόνων ἠριθμοῦντο ἕως 600 κλέπται οἵτινες περιήρχοντο τὰς ἀποθήκας καὶ 1200 οἱ παῖδες οἵτινες ἦτον οἱ ὑποβοηθοί των.

Τὰ ὑπόγεια περὶ ὧν εἴπομεν εἶναι κατὰ τὸν ἀριθμὸν 7000, καὶ αἱ ἐσωτερικαὶ αὐλαὶ ἠριθμοῦντο ὑπὲρ τὰς 2500· αἱ τελευταῖαι αὗται δὲν εἶναι ὀλιγώτερον νοσώδεις. Στεναὶ καὶ ἐσχηματισμέναι ἀπὸ ὑψηλὰς οἰκίας, ἔχουν τὸ σχῆμα ἑνὸς βαθέος φρέατος· συκοινωνοῦν μὲ τὰς ὁδοὺς διὰ τινος στενωποῦ τόσον χαμηλοῦ ὥστε ἀπαιτεῖται νὰ σκύπτῃ τις διὰ νὰ τὴν διέλθῃ. Ὁ ἀὴρ δὲν ἀνανεοῦται πώποτε εἰς τὰς αὐλὰς αὐτὰς, καὶ εὑρίσκεται πάντοτε διεφθαρμένος ἀπὸ τὰς ἀκαθαρσίας, ἀπὸ τὸν καπνὸν τὸν ὁποῖον οἱ κατοικοῦντες εἰς αὐτὰς ἀναπέμπουσι, ἀπὸ ἀμέλειαν ἢ καὶ ἀπὸ ἔλλειψιν καιροῦ. Συχνάκις εἷς ὄνος, ἢ χοῖροι εὑρίσκονται ἐκεῖ εἰς τὰ πλάγια τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ μόνη στρωμνὴ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀναπαύονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ δυστυχεῖς οὗτοι εἶναι τὰ ἄχυρα ἢ τὰ ξηρὰ χόρτα. Εἷς τινα ἐξ αὐτῶν τῶν οἰκημάτων τὰ ὁποῖα χρησιμεύουν εἰς ξενοδοχεῖα, πεντήκοντα ἄτομα ἐνίοτε συσσωρεύονται εἰς ἓν διάστημα τόπου, ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ χωρέσῃ εἰμὴ μόνον δέκα. Πολλάκις ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἀναπαύονται ἀθρόως ἐπὶ μιᾶς κοινῆς στρωμνῆς ἐξ ἀχύρων. Καθεὶς ἐννοεῖ πόσον νοσώδεις πρέπει νὰ ἦναι παρόμοιαι κατοικίαι, ἐκ τούτου καὶ ὁ θάνατος κάμνει τρομερὰν εἰς τὴν κλάσιν τῶν ἐργατῶν τοῦ Λιβερποὺλ θραῦσιν.

—Ἓν τραγικὸν συμβὰν ἐοῦθισεν εἰς λύπην τὴν πόλιν τοῦ Ῥιμίνη. Γυνή τις νέα καὶ ὡραία ἀνήκουσα εἰς τὴν μεσαιαν τάξιν, παρουσιάσθη εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ νοσοκομείου διὰ νὰ ζητήσῃ ἄδειαν τοῦ νὰ ἴδῃ τὸν ἄνδρα της κεκλεισμένον ἐκεῖ πρό τινος καιροῦ ὡς παράφρονα· ἡ νόσος τοῦ τελευταίου τούτου δὲν εἶχε δειξει μέχρι τοῦδε συμπτώματα μανίας· ἡ ζήτησις δὲν ἀπήντησε λοιπὸν οὐδεμίαν δυσκολίαν· ἀλλ' ὁ φύλαξ ἐξακολουθῶν τὰ χρέη του ἠθέλησε νὰ συντροφεύσῃ τὴν νέαν.

Ὁ δυστυχὴς παράφρων ἔδειξε τὴν πλέον ζωηρὰν χαρὰν βλέπων τὴν γυναῖκά του. Κατὰ πρόσκλησιν τῶν δυο συμβίων, ὁ φύλαξ ἀνεχώρησεν· ἀλλὰ μετά τινας στιγμας μετεκαλέσθη ἀπὸ διαπεραστικὰς κραυγὰς ἐμβὰς εἰς τὸ δωμάτιον ἔγειναν αὐτόπτης ἀποτροπαίου θεάματος. Ὁ ἀνὴρ οὗτινος ἡ παραφορὰ τῆς χαρᾶς μετετράπη εἰς προσβολὴν μανίας ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν γυναῖκά του αἱματοῤῥυτον καὶ παλαιουσαν μὲ τρομερὰν ἀπελπισίαν, αὐτὸς τῆς εἶχεν ἐκβάλῃ τὰ ὄμματα διὰ τινος κοχλιαρίου μεταλλινοιμμένου κατὰ λάθος εἰς τὸ δωμάτιον.

Ἡ δυστυχὴς γυνὴ μετεφέρθη ἀμέσως εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ὅπου ἔλαβον ὑπὲρ αὐτῆς πᾶσαν φροντίδα, ἄλλα πᾶσα βοήθεια ὑπῆρξεν ἀνωφελής· αὕτη ἀπέθανε τῇ ἐπαύριον ἐκ τῶν πλέον ὀδυνηρῶν πόνων, χωρὶς ὅμως νὰ τὴν διαφύγῃ παράπονόν τι κατὰ τοῦ ἀνδρός της.

Πρὶν ἐκπνεύσῃ παρεκάλεσε τὸν ἀρχιχειρουργὸν ὅπως μὴ παιδεύσῃ τὸν φύλακα τοῦ ὁποίου ἡ ἔνοχος συγκατάθεσις εἶχε προξενήσει τὴν δυστυχίαν της.

ΚΥΔΩΝΙΑΙ, — τὴν 4 Φεβρουαρίου.

(Ἐξ ἰδιαιτέρας ἀλληλογραφίας.)

Κυριε . . . .

Ἔχεις δίκαιον νὰ μὲ ἐπιπλήττῃς διὰ τὴν ἀργητάν μου· ἦλθον να διαμείνω δύω μῆνας, καὶ ἐπέρασαν δύω ἔτη καὶ Κύριος οἶδε πόσος καιρὸς ἀκόμη θὰ περάσει. Τί νὰ σὲ εἴπω! ἂν ἔχῃς κανένα ἐχθρὸν, νὰ μὴ τοῦ δώσῃς ἄλλην κατάραν παρὰ νὰ ἐμπερδευθῇ μὲ τοὺς Κυδωνιάτες ῥαγιάδες. Πιστεύεις φίλε ὅτι πεντάκις ἐκρίθη ἡ ὑπόθεσίς μου εἰς τὰ κρητήρια καὶ πεντάκις ἀπεφασίσθη ἀντιστρόφως! Ὁ κατὴς ἀπεφάσιζεν ἄλλως, καὶ ὁ ἀγὰς ἄλλως· ἤρχετο ἄλλος ἀγὰς ἢ ἄλλος κατὴς καὶ ἡ ὑπόθεσις ἤλλαζε μορφὴν· πεσκέσια καὶ πάλιν πεσκέσια, καὶ ὁλονὲν πεσκέσια· ἀλλ' ἀς ἐλάμβανε κάν τέλος· ὁ αντιδικός μου ἠξεύρων τὰ ἰδιώματα τῶν ἀρχόντων, γελᾷ μὲ ἐμέ, καὶ μὲ τὸν κόνσολά μας, ποῦ νὰ τὸν χειρώμεθα! τὸν ἔχουν τζορτζὶ νὰ καὶ τὸν χορεύουν ὅπως θέλουν· μίαν ἡμέραν εὑρεθεὶς μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν κατὴν διὰ τὴν ὑπόθεσιν μου, ἐντράπην νὰ τὸν βλέπω σὰν ὄρνιθα μαρμαρωμένον ἐνῷ ἦτον περίστασις διὰ νὰ ὑπερασπισθῇ ἂν ὄχι ἐμέ, τοὐλάχιστον τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν ἥτις προσεβλήθη μεγαλως ἀπὸ τὸν καθὴ μὲ τοὺς ὑβριστικοὺς κατ' αὐτῆς λόγους του· τοὺς ὑπέφερε χωρὶς νὰ εἴπῃ γρύ, ἔκλυσα καὶ ἀναχώρησα ἀπεφασισα να ὑπάγω εἰς Κωθσταντινούπολιν διὰ νὰ ἀναφερθῶ εἰς τὴν πρεσβείαν.

ὁ φίλος σας
Ζήτας.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ
ΕΝ ΗΛΥΣΙΟΙΣ,
Περὶ
ΑΥΤΟΧΘΟΝΩΝ ΚΑΙ ΕΤΕΡΟΧΘΟΝΩΝ
Ὑπὸ Ι. Δ. Καρατζούτζα.

« Ἰσότης φιλότητα ἀπεργάζεται »
(Πλάτων.)

ΚΟΡΑΗΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ ΚΑΙ ΕΡΜΗΣ
ΔΙΟΓΕΝΗΣ (καθ' ἑαυτόν.)

Ἰδοὺ πάλιν ὁ Σωκράτης μὲ τὸν Κοραῆν πηγαίνει·
Πάντοτε μαζὴ οἱ δύω, πάντοτε συνενωμένοι!
Πρό τινος καιροῦ φιλία τοὺς συνδέει στενοτάτη·

(Πρὸς τὸν Σωκράτην.)

Νέους πάλιν βλέπω πλέκεις, ἐρωτας, σοφὲ Σωκράτη!
Ὁ καλὸς Σμυρναῖος οὗτος ἀφοῦ ἦλθεν εἰς τὴν Ἀθῆνα,
Δὲν κυττάζεις οὔτε Φαίδρον πλέον οὔτε Ἀλκιβιάδην.
Δέκα ἔτη μολις εἶναι ἀφοῦ ἔδετε ἀλλήλους,
Καὶ ὑπερτερεῖτε ὅμως τοὺς πολλοὺς αἰώνων φίλους.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

Σὺ ὁ μὴ γευθεὶς ποτέ σου τὴν γλυκεῖαν τῆς μαγείας,
Ἔχεις δικαίου τῶν ἄλλων νὰ θαυμάζῃς τὴν φιλίαν.
Ἀλλὰ βλέπω ὅτι εἶσαι ὁ αὐτός ὡς ὅτε ἔζης·
Πάντοτε νὰ διεκπόρῃς ἀγκαῖς καὶ νὰ ἐμπαίζῃς.
Εἰς τὸν κοσμον λέγουν κυων δηκτικώτατος ἑρμῆς.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

Δηκτικώτερός μου ἴσως ἦτον ὁ Ἀριστοφάνης. (α)

ΚΟΡΑΗΣ.

Παύσατε, μὰ τῆς Ἑλλάδος τὴν ἀνάστασιν, ὦ φίλοι!
Λόγοι μίσους δὲν ἁρμόζουν εἰς ἀνδρῶν τοιούτων χείλη.
Πλὴν τίς ἔρχεται; νομίζω ὁ Ἑρμῆς· τὸν διακρίνω
Ἀπὸ τὸ δεκάπηχύ του τὸ κηρύκειον ἐκεῖνο.

ΕΡΜΗΣ.

Τὴν στιγμὴν, ὦ ἄνδρες, ταύτην ἐπιστρέφω ἐκ τῶν ζώντων
Τὰς ψυχὰς τινων κομίζων νεωστὶ ἀποθανόντων.

ΚΟΡΑΗΣ.

Σὺ τὸν κόσμον ὅστις ὅλον καθεκάστην περιτρέχεις
Ἐκ τῆς φίλης μου Ἑλλάδος, ὦ Ἑρμῆ τί νέα ἔχεις;

ΕΡΜΗΣ.

Ἡ Ἑλλάς σου ἄν ὦ; τώρα ἤθελες, ὦ γέρον, ζήσει,
Οὐδὲ Ἕλληνα πολίτην δὲν σὲ ἤθελε γνωρίσει.

ΚΟΡΑΗΣ.

Δὲν σὲ ἐννοῶ τί λέγεις· εἰς τὸν νουν μου μολαταῦτα
Τοῦ Σωκράτους μου φυλάττω τὰ χρυσᾶ λόγια ταῦτα.
« Αἰσχρὸν εἶναι τὸ διάζειν τὴν μητέρα καὶ πατρίδα »

ΕΡΜΗΣ.

Πλὴν πολλοὺς νὰ τὴν διάζουν, Κοραῆ, ἐσχέτως; εἶδα.

ΚΟΡΑΗΣ.

Τίνες οὗτοι; ποίαν δίαν; σὲ παρακαλῶ εἰπέ μα,
Καὶ ἀπὸ τὰς δεινοτάτας ἀπορίας ἐκβαλέ με.
Μήπως τῶν εὐγενεστάτων Φαναριωτῶν αἱ χεῖρες; (β)

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

Οἱ κατάρατοι ἢ μήπως σοφιστὰι οἱ ὀλοτῆρες; (γ)

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

Νὰ σὲ εἴπω ἕνα λόγον ὦ Ἑρμῆ μὲ παῤῥησίαν;
Συνετάραξας ὡς ἦλθες, τῶν ἀνδρῶν τὴν ἡσυχίαν.
Πόσον εἶσαι σπερμολόγος; Κάλλιον μὴν εἶχες ἔλθει;

ΕΡΜΗΣ.

Ὁ ἀγὼν δὲν ἀμφιβάλλω, σοφοὶ ἄνδρες, σᾶς ἠγγέλθη,
Τὸν ὁποῖον ἠγωνίσθη ἡ πατρὶς ἡμῶν ἐσχάτως
Καταργήσασα τῶν γαύρων Βαυαρῶν τὸ ξένον κράτος.
Συνελθοῦσα εἰς Ἀθήνας ἤδη τῶν Ἀντιπροσώπων
Ἡ Βουλὴ χαρέντ' ὑπ' ὄψιν των θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων
Τοὺς θεσμοὺς τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθέρας πολιτείας,
Πολιτείας ἰσονόμου καὶ πρὸς ἅπαντας ὁμοίας.
Ἀπὸ τὰς Ἀθήνας ὅμως πρὸ ὀλίγου διαβαίνων,
Καὶ βοὴν πολλὴν ἀκούσας ὡς ἀνθρώπων μαχομένων,
Διευθύνθην πρὸς τὸ μέρος, κ' ἔνδον τοῦ Βουλευτηρίου
Ἄνδρας εἶδον μετὰ ζήλου κ' ἐνθουσιασμοῦ ἀγρίου,
Ἐμμανῶς βοῶντας, πόδας, χεῖρας, νχειλη πατταγοῦντας,
Καὶ τὴν μίαν τῶν Ἑλλήνων φυλὴν δίχα διαιροῦντας
Εἰς τοὺς μὲν τιμὰς καὶ δόξαν δαψιλεύοντας καὶ πλοῦτον,
Εἰς τοὺς δὲ τὴν ἀτιμίαν διδόντας ἀνθ' ὅλων τούτων.

ΚΟΡΑΗΣ.

Ἐμελλες λοιπὸν, πατρίς μου, καὶ αὐτὰ νὰ ὑποφέρῃς;

(α) Ὁ Ἀριστοφάνης συνέγραψε κωμῳδίαν κατὰ τοῦ Σωκράτους τὰς Νεφέλας.

(β) Ὁ Κοραῆς κατεφέρθη πάντοτε πικρῶς κατὰ τῆς Φαναριωτικῆς Τουρκοευγενείας, καὶ ὄχι ἄδικως μὲ τὴν ἀλήθειαν. Μολονοῦτο καὶ αὐτὸς μετὰ ταῦτα ἠναγκάσθη νὰ κάμῃ τινα τοῦ γενικοῦ κανόνος ἐξαίρεσιν. Φαναριῶται ἦσαν βέβαια καὶ οἱ ἀείδημοι Ὑψηλάνται, Φαναριῶται εἶναι καὶ οἱ Μαυροκορδάτοι καὶ οἱ Σούτζοι καὶ οἱ Ῥαγκαβῆδες. Καὶ ὅμως οὐχ' ἧττον διὰ τοῦτο ἐδείχθησαν πάντοτε ἄνδρες φρονημάτων Ἑλληνικῶν καὶ φιλελευθέρων.

(γ) Γνωστὸς εἶναι ὁ κατὰ τῶν σοφιστῶν τοῦ Σωκράτους πόλεμος.

Σὲ κατέστρεψε τὸ πάλαι ἡ διχόνοια καὶ ἔριε·
Ἡ διχόνοια καὶ ἔρις κ' εἰς τοὺς χρόνους τοὺς ἐσχάτους
Εἰς τοὺς κολπους σου τυράννους ἔφερεν ἀγριωτάτους·
Τῆς ἀπολυτρώσεώς σου μόλις ἔρθασεν ἡ ὥρα,
Νὰ τὴν ματαιώσῃ πάσχει ἡ διχόνοια καὶ τώρα!

ΕΡΜΗΣ.

Τῶν ἀγωνιστῶν λαβόντες πρόσχημα ψευδὲς τὸν ζῆλον,
Τοὺς πολίτας νὰ ἐγείρουν προσπαθοῦσι κατ' ἀλλήλων,
Διαιροῦντες, ἐπιβούλως εἰς αὐτόχθονας καὶ ξένους,
Ὡς νὰ μὴν ὑπάρχουν ὅλοι τῆς αὐτῆς φυλῆς καὶ γένους!

ΚΟΡΑΗΣ.

Ἐλευθέρα πολιτεία δὲν λογίζεται ἐκείνη
Ὅπου πολλαπλᾶς ὁ νόμος λαοῦ τάξεις διακρίνει.
Οἱ ἀγωνισθέντες εἶναι δίκαιον ν' ἀνταμειφθῶσι,
Πλὴν χωρὶς τὰ δίκαιά των οἱ λοιποὶ νὰ στερηθῶσι.

ΕΡΜΗΣ.

Διαβαίνων πρὸ ὀλίγου καὶ ἀπὸ τὴν Ἀργολίδα
Χώρας ἔκτασιν μεγάλην ὑποκάτωθεν μου εἶδα,
Γαίας ἄροτρον ποθοῦσας, γαίας καλλιεργησίμους,
Σταχυοσκεπεῖς τὸ πάλαι, νῦν δὲ χέρσους καὶ ἐρήμους.
Εἰς τὸ ἔθνος τὴν γῆν ταύτην ἡ Ἀρχὴ ἂς διανείμῃ.
Τί τὴν χρησιμεύει οὕτω χέρσος μένουσα κ' ἐρήμη;

ΚΟΡΑΗΣ.

Δὲν ὠφέλησαν, ὡς βλέπω, οὔτε οἱ διάλογοί μου,
Οὔτε κατὰ τῶν Φυλάρχων ἴσχυσαν οἱ Φυλαρχοί μου (δ)
Φεῦ! ματαιουμένας βλέπω τὰς γλυκείας μου ἐλπίδας·
Ἡ Ἑλλὰς ναυαγεῖ πάλιν δι' ὀλίγους σπουδαρχίδας . . .

(Μετὰ μικρὰν παῦσιν.)

Ὅταν ὦ Ἑρμῆ, παρέστης εἰς τὴν Ἐθνικὴν Βουλὴν τῶν
Καὶ κατεῖδες τὴν τοσοῦτον ἀγενῆ διαγωγήν των,
Δὲν τοὺς ἔλεγες; ὦ ἄνδρες! ἑαυτοὺς κἂν σεβασθῆτε
Τὸν σκοπὸν πρὸς τὸν ὁποῖον ἤλθετε συναισθανθῆτε!
Ἀπὸ σᾶς ἡ τύχη ὅλης τῆς Ἑλλάδος ἐξαρτᾶται.
Τὸ ταλαίπωρόν της σκάφος εἰς ὠκεανὸν πλανᾶται.
Μὲ τὴν ματαιότητά σας καὶ τὰ ἄγρια σας μίση
Θέλετε σεῖς ἑκουσίως κατὰ βράχων τὸ ὠθήσει,
Ἢ λαμβάνοντες ὡς ἄστρον πόλου τὴν δικαιοσύνην
Θέλετε τὸ προσορμήσει εἰς εὐλίμενον γαλήνην;
Ὦ! ἐὰν ἀντὶ σωτήρων γίνετε αἰσχροὶ προδόται,
Ἡ ἀρὰ τοῦ ἔθνους ὅλου εἰς τὰς κεφαλάς σας τότε
Κεραυνὸς βαρὺς θὰ πέσῃ, καὶ ἀδέκαστος ταχεῖα,
Θέλει τὰ ὀνόματά σας στιγματίσει ἡ Ἱστορία!
Εἶναι κρίσιμος ἡ ὥρα ἡ παροῦσα τῆς Πατρίδος·
Μεταξὺ γαλήνης ἤδη ἵσταται καὶ καταιγίδος,
Καὶ σμικρὰ ῥοπὴ τὰ πάντα δύναται νὰ καταστρέψῃ,
Ἂν ἡ φρόνησις τὰ πάντα δὲν σταθμίσῃ καὶ προβλέψῃ.
Καὶ ὑπομονὴ ἂν ἦτο περὶ τοῦ παρόντος μόνον,
Ἀλλ' ἐνταῦθα περὶ τύχης πρόκειται πολλῶν αἰώνων,
Καὶ ὑμεῖς τὴν ἐντολήν σας τὴν μεγάλην λησμονοῦντες;
Κλαίετε περὶ ἰδίων συμφερόντων φωνασκοῦντες;

ΕΡΜΗΣ.

Συμβουλὰς ἐγὼ τοιαύτας δὲν ἠθέλησα νὰ δώσω,
Ἐπειδὴ πρὸς φωνασκοῦντας τ' ἤλπιζα νὰ κατορθώσω;
Πλὴν εὐτύχησα κομψόν τι ἄλλο νὰ ἐπινοήσω,
Καὶ σπουδαρχιδῶν μὲ τοῦτο στόματα πολλῶν νὰ κλείσω.
Ποίαν ἔχ' ἡ ῥάβδος αὕτη δύναμιν δὲν ἀγνοεῖτε:
Ὅτι δι' αὐτῆς ὁ ὕπνος προσκαλεῖται κὶ ἀφαιρεῖται.
Ἀφοῦ εἶδα λοιπὸν ὅτι μερικοὶ τῶν αὐτοχθόνων
Διερρήγνυντο βοῶντες κατὰ τῶν ἑτεροχθόνων,
Πλησιάσας εἰς ἐκείνους τὴν θαυματουργόν μου ῥάβδον
Ἤγγισα τὰ βλέφαρά των, καὶ ἰδοὺ εὐθὺς ἀναύδων
Σώματα πολλῶν ῥητόρων καθεξῆς νενακωμένα,
Ὄμματα ὑπὸ τοῦ ὕπνου τοῦ πολλοῦ βεβαρυμένα·
Καὶ μικρὸν μὲν πρὸς τοὺς λόγους ἤνοιγον τῶν ἀντιπάλων
Ἀλλ' ἐκλείοντο ἀμέσως νυσταγμένα ἔτι μᾶλλον.
Ἡ φωνὴ των ὅλη ἦτον νυσταζόντων χασμῳδία,
Κ' ἔπιπτεν ἡ κεφαλή των εἰς τὰ στήθη των βαρεῖα.
Ἐν τοσούτῳ δὲ οἱ ἄλλοι ἠγανίζοντο μὲ ζέσιν·
Καὶ εἰς ταύτην τοὺς ἀφῆκα τὴν κωμικωτάτην θέσιν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

Δι' αὐτοὺς κ' ἐγὼ τοὺς λόγους εἰς τὴν γῆν ἐνόσῳ ἔζων,
Τὰς ματαίας τῶν ἀνθρώπων διαιρέσεις περιπαίζων,
Τί, ὦ ἄθλιοι, ἐδόων διαφέρεσθε ματαίως;
Τί ἐστι Θηβαῖος, Λακων, Μεγαρεύς, καὶ Ἀθηναῖος;
Ἄφετε τὰς διακρίσεις ταύτας καὶ ὀνομασθῆτε
Ὡς ἐγὼ μὲ ἓν καὶ μόνον ὄνομα Κοσμοπολῖται.

(δ) Ἴδε τὸν εἰς τὰ πολιτικὰ τοῦ Πλουτάρχου ἐν εἴδει προλεγομένων Διάλογον τοῦ Κοραῆ.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

Σὺ ἐπλάτυνας τὸν κύκλον, κ' ἔγινες κοσμοπολίτης,
Ἀλλ' ἐγὼ αὐτὸν στενεύσας ἔγινα πιθοπολίτης·
Ὡς κοχλίας ἡσυχάζων εἰς τὸν πίθον μου μονάχος
Ἔβλεπα τὸν κόσμον περὶξ θορυβοῦντα ἀταράχως.
Ὅτε δὲ τὴν πόλιν στίφη ἐπαπείλουν πολεμίων,
Καὶ εἰς τὰς ὁδοὺς τὰ πλήθη ἔτρεχον τῶν Κορινθίων
Φέροντες καθεὶς μὲ βίαν ἄλλος ξύλον, ἄλλος λίθον,
Ἔτρεχα κ' ἐγὼ κυλίων τὸν κεράμινόν μου πίθον.

ΕΡΜΗΣ.

Σεῖς ἠρχίσατε, ὡς βλέπω, νὰ ἀδολεσχῆτε· ὅμως
Τὸν Ἑρμῆν προσμένει νέος εἰς τὴν γῆν ἐπάνω δρόμος.

ΚΟΡΑΗΣ.

Ἂν ὑπάγῃς εἰς Ἀθήνας, ὦ Ἑρμῆ, μὴ λησμονήσῃς
Νὰ ἰδῇς ὁποῖ' ἀπέβη τοῦ ζητήματος ἡ λύσις.
Τόση εἶναι τῆς ψυχῆς μου σήμερον ἡ ἀθυμία,
Ὥστε τρέμω μὴ κάμμια μὲ συμβῇ παραλυσία (ε)

ΕΡΜΗΣ.

Μὴ τρομάζῃς, σοφὲ γέρον! οἱ νεκροὶ παραλυσίας
Δὲν φοβοῦνται, οὔτε φθίσεις, οὔτε περιπνευμονίας.

(ε) Ὁ Κοραῆς εἰς τὰς πρὸς τοὺς φίλους του ἐπιστολὰς ὁμολογεῖ συχνὰ τὸν διὰ τὴν παραλησίαν φόβον του.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ.

Ἀριθ. 4.

Ὁ παρὰ τῷ Εἰρηνοδικείῳ Νάξου Κλητὴρ
Δηλοποιεῖ ὅτι.

Πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 2150 καὶ ἀπὸ 21 Ἰουνίου 1840 ἐκτελεστοῦ δανειστικοῦ Συμβολαίου γενομένου ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Νάξου Κ. Γ. Λεντούδη καὶ κατὰ συνέπειαν τῆς ἀπὸ 15 Ἰαννουαρίου 1844 πρὸς ἐμὲ ἐγγράφου παραγγελίας καὶ πληρεξουσιότητος τοῦ Κυρίου Κ. Λεντούδη, κατοίκου Νάξου, καὶ δυνάμει τοῦ ἄρθρου 965 καὶ ἐπ. τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἐκτίθεται εἰς πλειστηριασμὸν ὁ εἰς τὴν παραπόδας ἔκθεσιν κατασχέσεως ἀναφερόμενος ἀμπελῶν κείμενος εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Δήμου Νάξου τῶν ὀφειλετῶν Χρυσάνθου καὶ Γεωργίου Γεράρδε διὰ τὸ πρὸς τὸν Κ. Λεντούδην χρεώστην ἐκ δραχμῶν 1255· 50/100 τοὺς τόκους αὐτῶν ἀνὰ δεκατοῖς ἑκατὸν κατ' ἔτος ἀπὸ τῆς 22 Δεκεμβρίου 1843 μέχρι τῆς ἀποπληρωμῆς ἐκτὸς τῶν γενομένων καὶ γενηθησομένων ἐξόδων μέχρι τῆς ἀποπερατώσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ.

Ὁ πλειστηριασμὸς τοῦ εἰρημένου ἀμπελῶνος θέλει γίνει μετὰ παρέλευσιν ὀκτὼ ἑβδομάδων ἀπὸ σήμερον τὴν πρώτην τυχοῦσαν Κυριακὴν μετὰ τὸ τέλος τῆς θείας λειτουργίας ἤτοι τὴν 19 Μαρτίου 1844, θέλει καταχωρηθῆ ἡ παροῦσα μετὰ τῆς ἐκθέσεως τῆς κατασχέσεως εἰς τὴν ἐν Σύρῳ ἐκδιδομένην Ἐφημερίδα τοῦ Ἑρμοῦ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Β. παραγράφου τοῦ Ἄρθρου 965 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, θέλει δὲ ἀρχήσει μετὰ τὸ τέλος τῆς θείας λειτουργίας, ἤτοι τὴν 9. ὥραν Π. Μ. καὶ τελειώσει τὴν 12 τῆς Μεσημβρίας, θέλει δὲ ἐνεργηθῆ ἡ παροῦσα ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Νάξου Π. Βιτσερᾶ ἐμπροσθεν τοῦ κατὰ τὴν ἀγορὰν τῆς πόλεως Νάξου κειμένου Καφενείου τοῦ Ἰωάννου Ἀναπλιώτου.

Πρώτη προσφορὰ διορίζεται ἐκ μέρους τοῦ ἐπισπεύδοντος τὴν κατάσχεσιν Κυρίου Κ. Λεντούδη διὰ τὸν ἀναφερόμενον ἀμπελῶνα δραχμαὶ 1000.

Ἡ κατακύρωσις θέλει γίνει πρὸς τὸν τὰ πλείονα προσφέροντα μετὰ τρία λεπτὰ τῆς ὥρας ἀπὸ τὴν τελευταίαν προσφορὰν δεδομένου σημείου διὰ σκηπανίου ἢ κώδωνος.

Ἡ πώλησις γίνεται μὲ μετρητὰ ἐπὶ χειρὸς· τὸ δὲ κτῆμα παραδίδεται ἀμέσως εἰς τὸν ὑπερθεματιστήν.

Προσκαλοῦνται ὅθεν οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ προσφέρουν τιμὴν νὰ παρουσιασθῶσιν εἰς τὸν πλειστηριασμὸν κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ὥραν εἰς τὸν προσδιορισθέντα τόπον.

Ἡ παροῦσα θέλει τοιχοκολληθῆ μετὰ τῆς ἐκθέσεως τῆς κατασχέσεως εἰς τὰ κατὰ τὰ ἄρθρα 967 καὶ 968 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἀναφερόμενα μέρη καὶ θέλει κοινοποιηθῆ καὶ εἰς τοὺς ἐνυποθήκους δανειστὰς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 971 τῆς ἰδίας Δικονομίας.

Ἐν Νάξῳ τὴν 21 Ἰαννουαρίου 1844.

ὁ Κλητὴρ
Α. Παππαδόπουλος

Διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἀντιγραφῆς
Ἐν Νάξῳ αὐθημερὸν
ὁ Κλητὴρ
Α. Παππαδόπουλος

Ἀριθ. 3.

Ἔκθεσις Ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως.

Σήμερον τὴν 15 Ἰαννουαρίου 1844 ἡμέραν Σάββατον ὥραν 2. Μ. Μ. ὁ ὑποφαινόμενος κλητὴρ τοῦ Εἰρηνοδικείου Νάξου δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2150 ἀπὸ 21 Ἰουνίου 1840 ἐκτελεστοῦ δανειστικοῦ Συμβολαίου γενομένου ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Νάξου Κ. Γ. Λεντούδη καὶ κατὰ συνέπειαν τῆς ἀπὸ 15 Ἰαννουαρίου 1844 πρὸς ἐμὲ ἐγγράφου παραγγελίας καὶ πληρεξουσιότητος τοῦ κυρίου Κ. Λεντούδη κατοίκου Νάξου δι' ἧς ἐξετείται ἵνα ἐνεργήσω ἀναγκαστικὴν κατάσχεσιν ἐπὶ τοῦ εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Δήμου Νάξου κειμένου ἀμπελῶνος τοῦ ὀφειλέτου Χρυσάνθου καὶ Γεωργίου Γεράρδε διὰ τὸ πρὸς τὸν Κ. Λεντούδην χρεώστην ἐκ δραχμῶν 1255. 50/100 τοὺς τόκους αὐτῶν ἀνὰ δέκα τοῖς ἑκατὸν κατ' ἔτος ἀπὸ τῆς 22 Δεκεμβρίου 1842 μέχρι τῆς ἀποπληρωμῆς ἐκτὸς τῶν γενομένων καὶ γενηθησομένων ἐξόδων.

Παραλαβὼν τὸν Δημαρχικὸν Πάρεδρον τοῦ Δήμου Νάξου Κ. Στυλιανὸν Κούμουλον μετέβην εἰς τὴν κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ Δήμου Νάξου κείμενον ἀμπελῶνα τοῦ εἰρημένου Χρυσάνθου καὶ Γ. Γεράρδε καὶ κατέσχων ἀναγκαστικῶς αὐτὸν ὡς ἀκολούθως ἀπόντων τῶν διαδίκων.

Ὁ εἰρημένος ἀμπελὼν κεῖται εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Δήμου Νάξου, ἔχει ἔκτασιν γῆς συρμάτων ἕξ, συνορεύων μὲ τὸν ἀμπελῶνα τῆς Παναγιᾶς Εὐαγγελίστρας ὀνομαζομένης τοῦ Φραροῦ καὶ μὲ δημόσιον ὁδὸν, ἐμπεριεχει μέσα δένδρα ἐλαίας 2. συκέας 2. ἀμυγδαλέας 1. ῥοδιὰ 1. ἓν λινοστάσιον καὶ ἓν φρέαρ· ἐκπεμφθη ὁ εἰρημένος ἀμπελὼν παρὰ τοῦ Δημαρχ. Παρέδρου Νάξου Κ. Στυλιανοῦ Κουμούλου διὰ δραχμὰς 1600.

Ὁ πλειστηριασμὸς τοῦ εἰρημένου ἀμπελῶνος θέλει γίνει μετὰ παρελευσιν ὀκτὼ ἑβδομάδων ἀπὸ σήμερον τὴν πρώτην τυχοῦσαν Κυριακὴν μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἤτοι τὴν 19 Μαρτίου 1844 καὶ θέλει καταχωρηθῆ εἰς τὴν ἐν Σύρῳ ἐκδιδομένην Ἐφημερίδα τοῦ Ἑρμοῦ.

Ὅθεν συνετάχθη ἡ παροῦσα παρ' ἐμοῦ τοῦ κλητῆρος ἔκθεσις συμφώνως μὲ τὰ ἄρθρα 887 957, καὶ 958 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας καὶ ἀναγνωσθεῖσα εἰς τὸν πάρεδρον εὐκρινῶς καὶ σαφῶς ὑπογράφεται παρ' αὐτοῦ καὶ παρ' ἐμοῦ τοῦ Κλητῆρος.

ὁ Δημαρχικὸς Πάρεδρος
Στελ. Κούμουλος

ὁ Κλητὴρ
Α. Παππαδόπουλος

Διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἀντιγραφῆς.
Ἐν Νάξῳ τὴν 19 Ἰαννουαρίου 1844.
ὁ Κλητὴρ
Α. Παππαδόπουλος

— ἐκ τῆς ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΑΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΗΣΑΙΑ. Ὁ Συντάκτης Θεμιστοκλῆς Προδρόμου —